

VÝBER Z VÝSTUPOV FORMAČNÝCH SKUPÍN HSŽ K PIATEJ A ŠIESTEJ TÉME

Téma 5 – Spoluzodpovednosť za misiu

1. Keďže sme všetci misionárskymi učeníkmi, ako je každý pokrstený človek povolaný podieľať sa na misii Cirkvi?

- Každý pokrstený človek má svedčiť svojím životom o tom, že je kresťan, Bohom vyvolený a Bohom milovaný. Každé kresťanské manželstvo je domácou cirkvou. Svedčiť a podieľať sa na misii Cirkvi ako tele Ježiša, by sme mali hlavne vo svojich rodinách. Podieľať sa na živote svojej rodiny je znakom, že chcem “ja a môj dom slúžiť” a tak nielen slúžiť svojej rodine, ale aj celému spoločenstvu, celej Cirkvi. Svojím životom potom vstupovať do života celej Cirkvi.
- Nie každý je uspôsobený verejne kázať. Každý podporuje misie iným spôsobom - ináč introvert, ináč extrovert. Niektorí slúžia modlitbou alebo podporou kontemplatívnych kláštorov a aj tým, že majú účasť na ich modlitbách.
- Príkladom života. Modlitbou. Hlásať dobrú zvesť (podľa možností a príležitostí). Byť užitočný pre tento svet, zveľaďovať ho, robiť ho lepším. Byť darom pre druhých.
- Priama finančná podpora misií.
- Príkladom autentického života. Životom lásky a milosrdenstva medzi ľuďmi.
- Formou svedectva je napr. aj prežehnanie sa pred jedlom na verejnom mieste (sloboda od toho, čo si ľudia o nás pomyslia). Ako manželia svedčíme už tým, ako sa máme radi. V rodine je to naša prvá misia – niekedy je to tam najťažšie.
- Stať sa darom pre druhých - vlastniť seba v dávaní seba.

- Je dobré používať pri rozprávaní Božie meno, lebo vtedy prúdi milosť – napríklad slová: Vďaka Bohu (kde možno iní ľudia hovoria – našťastie). Slobodne priať požehnané sviatky – hoci nevieme, či ten druhý je veriaci. My im predsa môžeme želať požehnanie.
- Ohlasovaním evanjelia slovom.
- Svojimi darmi a talentami.
- Každý má prejavovať lásku, úctu, toleranciu – ale nie slepú; vedieť vyjadriť aj svoj nesúhlas.
- Osobný príklad aj v rodine v ktorej žijem – deti zvyčajne prevezmú to, čo sa naučia doma.
- My kresťania máme byť odvážni a hlásať v duchu a v pravde, za každých okolností, nie len keď nám to práve vyhovuje, to znamená zachovať si svoje kresťanské presvedčenie aj v prítomnosti osôb, ktoré sú neveriace (najlepšie je byť živým príkladom).
- Moja misia v Cirkvi je svedčiť svojim životom. Ak objavím nejaký dar, tak sa snažím využívať ho pre dobro všetkých. Nič mi v tom nebráni, skôr je to o poslušnosti a vernosti. Možno mi bráni sebeckosť a vlastný egoizmus. Cítim podporu zo strany svojich rodičov. A čo mi v tom pomáha najviac -j sviatostný život.

2. Čo bráni pokrsteným, aby sa aktívne podieľali na misii?

- Pohodlnosť, lenivosť, nezáujem, pýcha, zotrúvanie v hriechu, neposlušnosť, sebeckosť, ignorovanie sviatostí, neochota prijať zodpovednosť, povrchnosť, nedostatok spolupatričnosti, strach z výsmechu, vlastné predstavy.
- Málo poznáme Sväté písmo a málo čítame kresťanskú duchovnú literatúru, aj preto sa nevieme vyjadrovať. Aj by sme niečo povedali, ale nevieme to ohlásiť, lebo sme naplnení iba svetskými pojmami.
- Nemáme odvahu “vystúpiť z radu”, dať si určitú námahu.
- Mylná domnienka, že aj keď som pokrstený, moje svedectvo veľa nezaváži. Možno sa hľadám, neviem si nájsť svoje miesto v Cirkvi, kde by som mohol svojou službou svedčiť.
- Nesúlady medzi našim životom a vierou. Neprežívame svoju vieru, preto o tom ani nehovoríme iným.
- Naše ohlasovanie nesprevádzajú znamenia, aké sa spomínajú na konci evanjelia sv. Marka. Nemusí ísť len o fyzické uzdravenia a odolnosť voči zlému - ale aj duchovné.
- Ľudia nechcú ísť do konfliktu – nechcú prijať obeť vnútorného nekomfortu.
- Zrejme viera. Praktická viera, ktorú môže ukazovať dennodenne v prostredí, v ktorom sa hýbe tak, že sa iní v spoločnosti pokrsteného cítia dobre. Mali by sme rozširovať Kristovu vôňu, ale ak ním nevoníme, zrejme potom zlyhávame.
- Pracovné vyťaženie.

3. Ktoré oblasti misie zanedbávame?

- Evanjelizáciu, hanbíme sa za vieru, bojíme sa reakcie ľudí a odsúdenia a tiež osobný príklad - radšej “plávame s prúdom”, ako proti nemu. Nevyužívame príležitosti na evanjelizáciu.
- Evanjelizovanie mladých a neveriacich.
- Otvorenie srdca pre druhých. Prevzatie zodpovednosti za iných, to je misia.
- V kostoloch sa málo hovorí o misijnej činnosti.
- Cirkev sa stará o našu vieru, tým nás nepriamo ‘rozposiela’ na misie

- Zanedbávame najbližšie okolie, či už v širšej rodine, alebo v práci. Zanedbávame misie aj vo vlastnej rodine a to tým, že si nevyhradíme dôležitý čas pre evanjelizáciu.
- Misiou je aj naše spoločenstvo a podujatia ktoré organizuje. V tejto oblasti je veľa priestoru na misiu, lenže nám sa nechce.

4. Ako podporuje spoločenstvo svojich členov, ktorí rôznymi spôsobmi slúžia spoločnosti (sociálna a politická angažovanosť, vedecký výskum, vzdelávanie a výchova, napomáhanie sociálnej spravodlivosti, ochrana ľudských práv, starostlivosť o životné prostredie atď.)?

- Spoločenstvo Cirkvi tvorí mnoho údov. Každý z nás, údov, má svoju prácu, či už v manželstve, či ako slobodný, vždy je to tá činnosť, pre ktorú sme sa rozhodli. Podporujeme hlavne modlitbou, povzbudením vlastným príkladom.
- Iní slúžia tým, že dostávajú SMS od ľudí a modlia sa za ich potreby. Vypočujú ich, povzbudia. Aj toto je forma misie.
- V spoločenstve je niekedy tendencia využívať tých, čo slúžia všade a vo všetkom a ostatní sa iba pasívne vezú.
- Nebránime im konať službu.
- Podporujeme ich finančne.
- Volíme politikov zo spoločenstiev.

5. Ako Cirkev pomáha týmto členom, aby svoju službu spoločnosti prežívali misijným spôsobom?

- Príležitosťou sú Diakonie v našom spoločenstve. Diakonia dáva príležitosť rozvíjať svoje talenty a dary, povzbudzuje k službe aj v rámci celej cirkvi a aj v spoločnosti.
- Služba laikov v tomto ohľade je žiadúcejšia – dochádza k väčšej akceptácii laikov klérom.

6. Ako sa robí rozlišovanie o misijných rozhodnutiach a kto ich robí?

- Veľa vecí robíme prirodzene, evanjelizujeme svojím životom, iba sa tomu nehovorí misia.
- Naša misia v Cirkvi je svedčiť svojim životom. Ak objavíme nejaký dar, tak sa snažíme využívať ho pre dobro všetkých. Nič nám v tom nebráni, skôr je to o poslušnosti a vernosti. Možno nám bráni sebeckosť a vlastný egoizmus.
- Modlitbou k Duchu Svätému.
- Rozhodovať by mali viacerí (resp. celé spoločenstvo) v Duchu Svätom.
- V laických hnutiach to robia zodpovední – hnutia majú svoju štruktúru.
- V diecéze by to mal byť biskup v súčinnosti s aktívnymi kňazmi v tej ktorej oblasti – ale moc do toho nevidíme.

Téma 6 – Viest' dialóg v Cirkvi a spoločnosti

1. Aké sú miesta a spôsoby dialógu v našej miestnej cirkvi?

- V našom hnutí je dialóg samozrejmosťou, napr. na úrovni kruhov, animátorské stretnutia, národný kruh, rôzne spoločné akcie - Deň spoločenstva, Oáza modlitby, duchovná obnova. Vo farnosti je to zriedkavejšie.
- Nemyslím, že dialóg v miestnej cirkvi (farnosti) prebieha, resp. nie som o tom informovaný (okrem ekonomických záležitostí). Rovnako, ak prebieha, závery nie sú známe širšej verejnosti. To je na škodu farnosti i kňaza, pretože ostáva takto osamotený a nemá spätnú väzbu.

2. Ako sa vyrovnávame s rozdielnymi pohľadmi, konfliktmi a ťažkosťami?

- Vzájomnou spoluprácou spoločenstva HSŽ v rámci jednotlivých oblastí Slovenska, ktorá je dobrá, ale dá sa ešte na nej popracovať.
- Myslím, že nám to často nejde. Problematickým témam sa potom radšej pri komunikácii vyhneme.
- Modlitbou, konfrontáciou, vedieť si povedať svoj názor, vedieť počúvať, nenechať sa hneď strhnúť hnevom, ale „predychávať“, ukládať sa, trpezlivosť, nechať si časový odstup.
- Vedieť komunikovať na všetkých pozíciách, bez predsudkov.
- Myslím, že komunikáciu nezvládame, pretože sa nevieme dobre počúvať a konflikt chápeme negatívne, nie ako moment, ktorý nás môže posunúť vo vnímaní toho druhého a jeho pohľadu na vec. Rozdielnosť teda často vedie k štiepeniu namiesto spolupráce.

3. Ako podporujeme spoluprácu so susednými diecézami, rehoľnými spoločenstvami v danej oblasti, laickými združeniami a hnutiami a medzi nimi navzájom, atď.?

- Organizujeme Dni spoločenstva HSŽ aj v iných farnostiach. Členovia nášho spoločenstva slúžia vo svojich farnostiach (lektori, rozdávatelia sv. prijímania).
- Základ spolupráce je komunikácia na rôznych platformách (aj napr. facebook), osobné kontakty a väzby.....
- V našom spoločenstve je takáto podpora spolupráce. Veľa členov, i samotné kruhy, sú aktívne aj vo svojich farnostiach a dávajú možnosť aj ostatným členom zapojiť sa. A to v oblasti fyzickej pomoci (napríklad pomoc pri stavbe, zapojenie sa do zbierok) alebo duchovnej pomoci (modlitbové reťaze).

4. Akým konkrétnym problémom v Cirkvi a spoločnosti by sme mali venovať väčšiu pozornosť?

- Mládeži a deťom, hlavne rodinám.
- Zabezpečenie vhodnej formácie pre deti, mládež, ministrantov, lektorov a pod.
- Vrátiť sa k permanentnej formácii.

- Spolupráce spoločenstva s kňazom.
- Naše spoločenstvo ponúka evanjelizáciu a formáciu pre farnosti.
- Chudobe.
- Vniesť vernosť do každodennosti života.
- Pokles počtu veriacich v kostole po lockdownoch, pasivita, malý záujem.
- Strach vziať zodpovednosť za vyššie funkcie, uzavretý postoj, neotvorenosť, ľudia sa cítia byť nehodní, porovnávame sa s ostatnými, dôležitosť modlitby.

5. Aké skúsenosti s dialógom a spoluprácou máme s veriacimi iných náboženstiev a s tými, ktorí nemajú náboženskú príslušnosť?

- Rád sa rozprávam o Bohu a viere napr. so svedkami Jehovovými alebo neveriacimi. Je to veľmi dôležité, aby nám raz nevyčítali, prečo sme im o viere v Krista nerozprávali. No hlavne sa musíme snažiť žiť podľa evanjelia.
- Dobrú, nutnú je však tolerancia z oboch strán.
- Radšej sa nepúšťame do týchto dialógov.
- V dialógu skúmať, či ide o záujem alebo útok, zvedavosť, či samotný dialóg nie je strata času.
- Nemám praktické skúsenosti tohto charakteru, ale vnímam, že sme často kritický k iným, málo dokážeme počúvať o ich vnímaní sveta a Boha.

6. Ako Cirkev vedie dialóg s inými oblasťami spoločnosti a ako sa od nich učí: zo sféry politiky, ekonomiky, kultúry, občianskej spoločnosti a od ľudí žijúcich v chudobe?

- Nám kresťanom chýba odvaha byť misionármi, byť radostnými ohlasovateľmi evanjelia v týchto oblastiach života spoločnosti.
- Cirkev sa má sa v čom zlepšovať. Veľká potreba zlepšiť sa v komunikácii, nevie zaujať, prebiť sa, ozvať. Spôsob a obsah komunikácie sú málo príťažlivé. Niekedy kresťania odmietajú to, čo hovorí Cirkev. Kríza cirkevných autorít, nedôvera.
- Spoločným kráčaním, otvorenosťou, neuzatváraním sa do seba.
- Prajeme si viac slušných kresťanov v politike.
- Dialóg v Cirkvi je pre nás mladých veľmi náročný. Nie sme vypočutí. Možno si starší myslia, že všetko vedia najlepšie. Určite vedia viac a majú viac skúseností. Neprihliada sa však aj na naše skúsenosti, ktoré máme napr. z oázy, ktorými môžeme pomôcť a poslúžiť. Snažím sa aktívne slúžiť vo farnosti, ale očakáva sa odomňa často len postoj poslušnosti. Moje návrhy sú odmietnuté bez toho, aby sa nad tým aspoň niekto zamyslel. S tým som sa stretla zo strany veriacich (slúžiacich). Obávam sa, že to môže viesť k znechuteniu a nechote zapájať sa do života farnosti, ale aj spoločenstva. Chýba mi veľmi priestor na dialóg v našej Cirkvi.
- Silní sme v pomoci chudobnejším na globálnej úrovni. Avšak keď príde téma utečencov a treba ju uchopiť lokálne, Kristov duch sa z nás vytráca, pretože to stojí viac, než niečím prispieť na offeru.

- tu vidím potrebu založenia spoločenskej diakonie HSŽ, tak isto je potrebná aj diakonia milosrdenstva. Myslím na tieto diakonie nielen formálne, ale v postoji a štýle nášho života.

HSŽ Synodálny tím